

Dražen Petrović, Vladan Alanović, Danko Cvjetičanin, Alan Gregov, Arijan Komazec, Toni Kukoč, Aramis Naglič, Velimir Perasović, Stojko Vranković, Dino Rađa, Žan Tabak, Franjo Arapović – imena su košarkaških heroja s Olimpijade u Barceloni 1992. Oni su tada za Hrvatsku osvojili našu prvu momčadsku medalju tj. osvojili su srebro zlatnog sjaja.

Tu srebrnu medalju i danas pamtimo kao jedan od najvećih uspjeha hrvatskog sporta. Ostvarena je svega pet mjeseci nakon što je Hrvatska primljena u olimpijsku obitelj, u jeku ratnih strahota u domovini.

Ali krenimo od početka. Da bi došla do medalje, Hrvatska je morala osigurati jedno od dva prva mjesta u skupini, što je i učinila pobjedama nad Brazilom, Španjolskom, Njemačkom, Angolom. Četvrtfinale s Australijom odrađeno je rutinski, a onda je stiglo polufinale i susret s reprezentacijom Zajednice neovisnih država - bivši SSSR. Mnogi košarkaši navijači 30 zadnjih sekundi te utakmice mogu vam naizust prepričati, a to ćemo učiniti i mi. 30 sekundi prije kraja protivnici su vodili 74:70, Volkov je šutirao slobodna bacanja i promašio. Kukoč pak na drugoj strani pogađa tricicu sa sedam metara. Logičan potez bio je prekršaj na Volkovu koji ponovno niže promašaje s linije slobodnih bacanja, a na drugoj strani Dražena Petrovića zaustavljaju prekršajem. Legendarni Dražen nije bio "tremaroš" poput Volkova, te mirno ubacuje dva bacanja i donosi Hrvatskoj pobjedu.

A onda su se 08. kolovoza 1992. u finalu olimpijskoga košarkaškog turnira sastali Hrvatska i SAD – odnosno za mnoge prvi i jedini Dream Team svjetske košarke. S jedne strane, Petrović, Rađa i Kukoč, a s druge Michael Jordan, Magic Johnson, Larry Bird. Svi smo znali da su ti Amerikanci, taj dream team, nepobjedivi.

Ali ostat će zabilježeno kako je Hrvatska sredinom prvog poluvremena vodila, što je sve komentatore potpuno iznenadilo. Draženova tricica pa polaganje i onda već antologijsko zakucavanje Franje Arapovića uz dodatno slobodno bacanje doveli su Hrvatsku u 11. minuti do prednosti 25:23. Ozbiljna lica na klupi Dream Teama, titrajući smiješak Petra Skansija i skakanje Franje Arapovića po parketu, slike su kojih se sjeća svaki ljubitelj košarke. Hrvatska je vodila samo desetak sekundi, do trice Charlesa Barkleya, ali tih desetak sekundi bili smo najsretniji ljudi na svijetu.

Sve je završilo pobjedom SAD od 117:85, ali to je jedan od onih rijetkih sportskih poraza koji

nije zabolio, već ćemo ga se zauvijek prisjećati kao poraza koji nas je doveo do prve momčadske olimpijske medalje – srebra zlatnog sjaja.